

# Ekológia verzus zdravý rozum. Kam až zájde eko-diktatúra na Slovensku?

**Branislav Michalka**

2. októbra 2020   ✝ Spoločnosť

---

To, ako rýchlo sa Slovensko kultúrne mení, je najlepšie pozorovateľné v štátnom rozhlase. Často možno z rozhlasu počuť v predstihu názory a idey, ktoré by v bežnom strednom prúde ešte neobstáli. Relácie tam nestoja toľko financií ako v televízii a majú menej poslucháčov. Preto sa tam dá ľahšie experimentovať a verejnoprávny rozhlas sa tak čoraz viac stáva útulkom pre rôznych kultúrno-liberálnych elitárov. Na rádiu Devín, ktoré bolo pred 30 rokmi oázou klasiky môžeme počuť relácie s feministkami a namiesto Schubertovho obligátneho Pstrúžika, vás ráno oblaží alternatívna hudba a etno. Na rádiu Regina, ktoré je určené starším ročníkom, počujete v podstate tú istú hudbu ako inde, len staršieho dáta. „Vážna hudba“ a „starí ľudia“ sa za 30 rokov zmenili na nepoznanie.

Rozhlas tiež poskytuje široký priestor rôznym ekologickým názorom a postavam, ktoré by komerčná televízia pravdepodobne nechala stáť pred bránami, kvôli stratovosti takého spektaklu. Zároveň je tu však riziko, že by si masa sledujúca televízny program mohla uvedomiť, ako niektoré názory a očakávania fanúšikov nepoškvrnenej matky prírody hraničia so zdravým rozumom.

## **Ako obnoviť trasovisko ...**

Mal som to potešenie pred určitým časom počúvať vo verejnoprávnom rozhlase rozhovor s mladým ekologickým aktivistom, ktorý sa rozosmutnil nad tým, že na východnom Slovensku, v lokalite neďaleko Prešova, bol vysušovaním trasoviska zničený (!) ekotop v regióne. Tam kde po stáročia ležalo bahno je teraz lúka. Čo je podľa eko-aktivistu nenahraditeľná strata. Jeho návrh znel: obnoviť trasovisko za financie z euro-dotácií, aby sa všetko vrátilo do pôvodnej podoby. Úsilie celých generácií, zbaviť sa trasoviska, v ktorom mizol dobytok, ľudia a ktorý produkoval oblaky komárov, malo byť obratom ruky negované, pre potešenie veľkomestského intelektuála, ktorý sa raz za rok príde pozrieť na to, aké je to trasovisko pekné, keď je v pôvodnom stave.

Ak som dobre porozumel požiadavke tohto mladého muža, tak slávne Pontské trasoviská, ktorých vysušenie sa ťahalo od čias Rímskej ríše až do polovice 20. storočia a predstavovali neustály zdroj šírenia chorôb v regióne, by sa mali analogicky tiež obnoviť, aby sa matka príroda opäť dostala do formy.

## **Z cesty, ide medved!**

Takýto rozhovor, ak ho počuje človek žijúci na juhu, môže u neho vyvolať záujem o situáciu obyčajných ľudí na severe, ktorí sú vystavení následkom ekologického aktivizmu. Práve v kontakte s reálnym dopadom aktivít ľavicovo-ekologických nadšencov, si môže uvedomiť, aké sú oficiálne propagandistické heslá o slobode relatívne zoči voči skutočnosti a ako reálna, nie papierová, sloboda moderného človeka, bledne pri reálnej slobode dôb minulých. Veci, ktoré si mohol dopriať kedysi každý sedliak, napríklad spáliť kôpku lístia

vo vlastnej záhrade, či vyrúbať strom, ktorý sám zasadil, sa dnes stávajú pre občana trestnými činmi a on sám sa stáva predmetom byrokratického a ekologického šikanovania.

Reálna sloboda je totiž tá sloboda, ktorú môže človek skutočne konzumovať a nie pocit radosti, ktorý sa človeka zmocní, akonáhle si prečíta ústavu a dozvie sa, že raz za štyri roky sa môže dostaviť ku krabici s volebnými lístkami. Aplikovaná ekologická ideológia túto reálnu slobodu vážne obmedzuje.

Bol som napríklad prekvapený, keď som dozvedel, že staré ženy na Orave, Kysuciach, Liptove či Šariši už nechodia zbierať borievky a iné bobuľovité plodiny. Dôvod? Boja sa premnožených medvedí. Prípady napadnutých žien, ktoré boli medveďom prichytené pri tejto ošetrovateľke, ich od takejto činnosti definitívne odradili. Keď som pred ekologicky orientovaným známym poľtovoval starenky, tak my bolo povedané, že „... *tak im treba. Nemali medveďom kraďnúť ich potravinové zdroje.*“ V jeho očiach boli ženy – ľudia zločincami, ktorí kraďnú zvieratám ich vlastníctvo.

Z akého titulu však majú medvede väčšie právo na borievky ako ľudia? Navyše ak ekológovia uprednostňujú prírodný spôsob života, ktorý obsahuje výrazný prvok boja o prežitie? V ňom podľa zvieracích pravidiel vyhráva silnejší. Nuž, nech teda vyhrá. Človek je určite silnejší, má zbrane, tak prečo mu nedovolia ekológovia, aby ich v boji o prežitie použil? Medveďa naopak obmedziť v jeho boji o borievky nemienia. Nie je to diskriminácia starej babky?

Šokovalo ma, ako sa ľudia, ktorí nariekajú nad každým demonštrantom zasiahnutým policajným obuškom, s bohorovným kludom zastávajú práv medveďa voči starej žene. V ich očiach je človek votrelcom do posvätného sveta zvierat. Sloboda starej ženy, ktorá má teoreticky podľa zákona právo ísť do lesa a právo vyžadovať od štátu, aby ju na tomto území chránil, bola obetovaná v prospech medveďa.

## **Zvierací spoluobčania**

Premnoženie medvedí na strednom, severnom a východnom Slovensku už dosiahlo taký stupeň, že snád neexistuje obec a mesto ležiace severne o Banskej Štiavnici, kde by väčšina ľudí nemala osobnú skúsenosť s „medvedíkmi“. Napriek tomu je ich likvidácia výsostne problematická. V meste Vysoké Tatry deti chodia do školy výhradne autami, pretože ranné sídliská patria nielen ľuďom, ale aj ich medvedím kamarátom. Rodiny riešia ako dostať deti bezpečne do školy, alebo ako sa vôbec dostať do auta, ktoré si obzerajú zvedavé medvede. Náprava je však v nedohľadne. Akýkoľvek pokus o plošnú redukciu počtu medvedí považujú totiž ekológovia pomaly za svätokrádež. Pritom počet medvedí sa na Slovensku odborníkmi odhaduje na 1200 až 1600 kusov!

Táto nechť riešiť problémy obyvateľov s medveďmi môže byť spôsobená aj tým, že väčšina ekológov žije v Bratislave, Košiciach alebo v Nitre, kde sa nemusia s podobnými javmi zaoberať. Navyše, ako správni milovníci Matky Zeme, nemajú väčšinou veľa detí, najlepšie žiadne, aby náhodou Matka Zem nebola zbytočne zahltená premnoženou ľudskou populáciou. Tým pádom nemusia riešiť problém, ako ich dostať do školy slalomom cez medvediu rodinku.

Nielen medvede sa stávajú súčasťou mestského života v niektorých regiónoch. Najbežnejšími kamarátmi človeka na sídliskách, v okolí lesov, sa stali divoké svine. Túľajú sa po lesoch v nebyvalých množstvách a tiež sú ochraňované bdelym okom ekológov. Napríklad v Trenčíne na sídlisku Juh chodili s malými školákmi ráno do školy a v Púchove zase strkali svoje rypáky do detských ihrísk na sídlisku. Napriek tomu akúkoľvek

likvidáciu týchto nechcených štvornohých spoluobčanov sprevádza zakaždým krik a nárek lokálnych ochranárov. Pritom počet divých sviň sa od roku 2000 zvýšil na Slovensku o 75%! Ich množstvo sa pohybuje na Slovensku okolo 60 000 kusov. To všetko je však podľa ekológov málo a neustále cítia potrebu dožadovať sa autentickejšej prírody, ktorá bude menej formovaná človekom.

Podobne je to s vlkami, ktoré v poslednom čase húfne napadajú salaše s ovcami bez toho, aby mali majitelia ovčieho stáda možnosť ich zastreliť, čiže adekvátne brániť svoj majetok. Podľa zákona, ktorý si vybojovali ochranári prírody, môžu vlka plašiť krikom a palicou. To samozrejme vlčiu svorku nesmierne vystraší.

Navyše sa ekologická mánia v tomto prípade skombinovala s byrokratickou „pružnosťou“ a na to, aby majiteľ mohol dostať za uhynuté ovce náhradu, ktorou štát údajne kompenzuje následky svojej ústretovosti voči našim „bratom vlkom“, musí doniesť zvyšky ovce ako dôkazový materiál. Než by sa majiteľ zakaždým vláčil za vlkami a hľadal kde zanechali zvyšky jeho ovce, rozhodne sa v zúfalstve pre racionálnejšie riešenie – skončí s chovom oviec. Výsledok? Za posledné roky klesol počet salašov o 30%.

### **Strieľajú len impotenti?**

Ale čo tam po salašoch a ľuďoch, hlavné je, že o nás vlci dobre zmýšľajú. A tí, čo by ich chceli strieľať? To sú impotenti! Tak to na svojej stránke uvádza Ochranské zoskupenie Vlk: *„V literatúre ... existuje zmienka o výskume profesora Grzimeka, ktorý uvádza, že – vysoké percento vášnivých lovcov dravcov predstavujú **impotentní muži**, ktorí si takto dokazujú svoju mužnosť a odreagúvajú svoje frustrácie a zároveň sa uspokojujú tým, že môžu zabíjať zdravé a na rozdiel od nich normálne sexuálne aktívne samce divokých zvierat. – Žeby mal tento, vo svete uznávaný vedec, pravdu?“* Nepochybne. A tí, čo sa odmietnu dať zožrať osobne, budú možno rovno obvinení z fašizmu, ako býva dobrým ľavicovým zvykom.

Minulý rok komisia na ministerstve pôdohospodárstva povolila odstrel 35 vlkov v dobe od 1.11. 2019 do 15.1. 2020. Celkovo žije na Slovensku okolo 600 kusov vlkov. Číslo 35 sa z tohto pohľadu nezdá vysoké. Ale kdeže, naopak. Hneď sa spustila kampaň proti strieľaniu vlka, ktorú iniciovalo 28 mimovládnych organizácií a podporilo ich aj Ministerstvo životného prostredia. Je teda 35 kusov nejaký vysoký nárast? Realita je taká, že roky predtým kolísali počty povolených odstrelov vlkov medzi 70 až 90 ročne. Čiže počet 35 je výrazný pokles. Situácia sa však natoľko radikálne mení v prospech ekologických aktivistov, že aj takýto pokles im je málo. Chcú dokonalú beztrietnosť vlčej svorky, ba čo viac, chcú zrejme aby jej človek prenechal ním obsadený priestor a nezasahoval do neho.

### **Od slobody človeka, k slobode zvierat a k otroctvu človeka**

Kto sleduje toto počínanie, ktoré neguje stáročné tendencie kultivácie a kolonizácie prírody človekom v našom regióne, musí sa nutne pýtať kam smerujú všetky tieto aktivity ekologických extrémistov? Je evidentné, že tu už nejde len o záľubu v prírode. Máme do činenia s protikresťanskou ľavicovou ideológiou, ktorá vníma človeka ako vred na tele prírody. Človek, ktorý bol podľa Svätého Písma stvorený na obraz Boží, aby si podmanil Zem, je v tejto ideológii vnímaný ako narušiteľ prirodzeného poriadku a niečo, čo by malo byť, na rozdiel od zvierat redukované.

Nie je zaiste náhoda, že zelené politické strany podporujú potratové slobody žien a masívnu reguláciu pôrodnosti. Ich túžbou je zredukovať populáciu na takú mieru, aby ich milovaná Matka Zem netrpela pod

jarmom človeka. Chcú oslobodiť najprv zvieratá a neskôr celú planétu spod nadvlády človeka. Človeka chcú sňať z piedestálu jeho civilizačnej misie a vrátiť ho do prírody ako jeho integrálnu súčasť, ktorá jej nie je nadradená.

Tým je samozrejme poprený aj teologický rozmer spásy, ktorá je vyhradená len človeku; čo ho nadraduje vysoko nad ostatné stvorenstvo. Tento aspekt teologického poníženia hrá v predstavách anti-kresťanských ekológov zaiste nemalú rolu, aj keď úplne zrejmu len tým inteligentnejším z nich.

Výsledkom takéhoto poníženia človeka môže byť len návrat k tomu najohavnejšiemu panteistickému pohanstvu, v ktorom nakoniec natoľko klesne hodnota a dôstojnosť človeka, vydobytá kresťanstvom, že človek upadne do obnoveného starovekého otroctva.

Nárast akceptovania ekologickej ideológie na Slovensku, predovšetkým u mladej generácie, mediálna podpora rôznych pochybných prefabrikovaných mládežníckych ikon typu Gretty Thunbergovej a veľmi kontroverzné prieniky tejto ekologickej ideológie aj do života katolíckej Cirkvi, to všetko vzbudzuje obavu z toho, akým smerom sa bude uberať ochrana prírody na Slovensku. Z praxe je evidentné, že človek nestojí na prvom mieste, v záujmoch ekologických ideológov.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ekologia-verzus-zdravy-rozum-kam-az-zajde-eko-sialenstvo-na-slovensku/>